

DE KAMELEON IS TERUG!

B.M. DE ROOS

GEÏLLUSTREERD DOOR RUDI JONKER

KLUITMAN

Hoofdstuk 1

‘Hé! Kijk uit, gek!’

Met een dienblad vol blikken verf in alle kleuren van de regenboog is Sietse Klinkhamer op weg naar het boothuis. Net als hij de hoek van de smederij om loopt, rijdt Gerben vol gas het erf op.

Sietse ziet hem recht op zich af komen. Gerben knijpt in de remmen en komt met piepende banden tot stilstand.

Sietse springt opzij, verliest zijn evenwicht en valt achterover. Het dienblad schiet naar voren; de geopende verfblikken vliegen door de lucht en Gerben en zijn motor krijgen de volle laag.

Even lijkt alles stil te staan. De vogels hangen roerloos in de zwaarbewolkte lucht. Aan de bomen, die nog glimmen van de laatste regenbui, beweegt geen blad.

Als Sietse overeind krabbelt, komt de wereld weer in beweging. Gerben en zijn motor druipen van de verf.

Hielke Klinkhamer komt het boothuis uit gerend en barst in lachen uit. Bliksemsnel trekt hij zijn mobieltje uit zijn jaszak en maakt een foto. ‘Dat zal het goed doen op Facebook,’ grinnikt hij. ‘Tjonge Gerben, als je verf voor je motor wilde hebben, had je het toch ook gewoon kunnen vragen?’

Gerben is te verbouwereerd om een woord uit te brengen. Ongelovig staart hij naar zijn stoere motor.

Die is nu veranderd in een fantasievoertuig voor een kermisattractie. Dan kijkt hij naar zijn kleren, die onherstelbaar kleurrijk zijn geworden.

‘Die verf was bedoeld voor de Kameleon en niet voor die rotmotor van jou, Gerben,’ moppert Sietse.

‘Wat is dat voor onzin om hier zo hard te rijden? Heb je je rijbewijs soms bij een pakje boter gekregen?’

‘Bij een pakje boter? Ik heb nog leren rijden van Frank Biela! Een van de grootste coureurs aller tijden!’

‘O, vandaar,’ merkt Hielke droogjes op. ‘Die wist natuurlijk niet dat er in Lenten geen racebaan is.’

‘Een beetje respect, ja! Biela heeft vijf keer de 24 uur van Le Mans gewonnen!’ reageert Gerben.

‘Boeiend,’ zegt Sietse. ‘En jij hebt net de Eén Seconde van Lenten gewonnen.’

‘En de eerste prijs is een gepimpte motor,’ grinnikt Hielke. ‘En een regenboogtrui.’

‘Van onze verf!’ roept Sietse uit.

Hielke beseft nu ook dat er een heleboel kostbare verf is verspild. ‘Ja, wat doen we nu?’

‘De Kameleon heeft dringend een nieuwe laag verf nodig,’ zegt Sietse, ‘en daar hebben we hard voor gespaard.’

‘En nu druipt al ons geld van jouw motor af,’ sipt Hielke.

Gerben knikt schuldbewust. ‘Ja ja, dat komt wel goed.

Als jullie een paar poetslappen voor me regelen, mogen jullie daarna nieuwe verf kopen.' Hij pakt zijn portemonnee. 'Chantel vond toch al dat ik aan nieuwe kleren toe was,' zegt hij in zichzelf.

...

Nadat het er de hele ochtend al dreigend heeft uitgezien, begint het te motregenen. De tweelingbroers Hielke en Sietse, die als twee druppels water op elkaar lijken, zijn op weg naar de verfwinkel.

Hielke kijkt nog eens naar de biljetten van vijftig euro die ze van Gerben hebben gekregen. 'Het is veel te veel,' vindt hij.

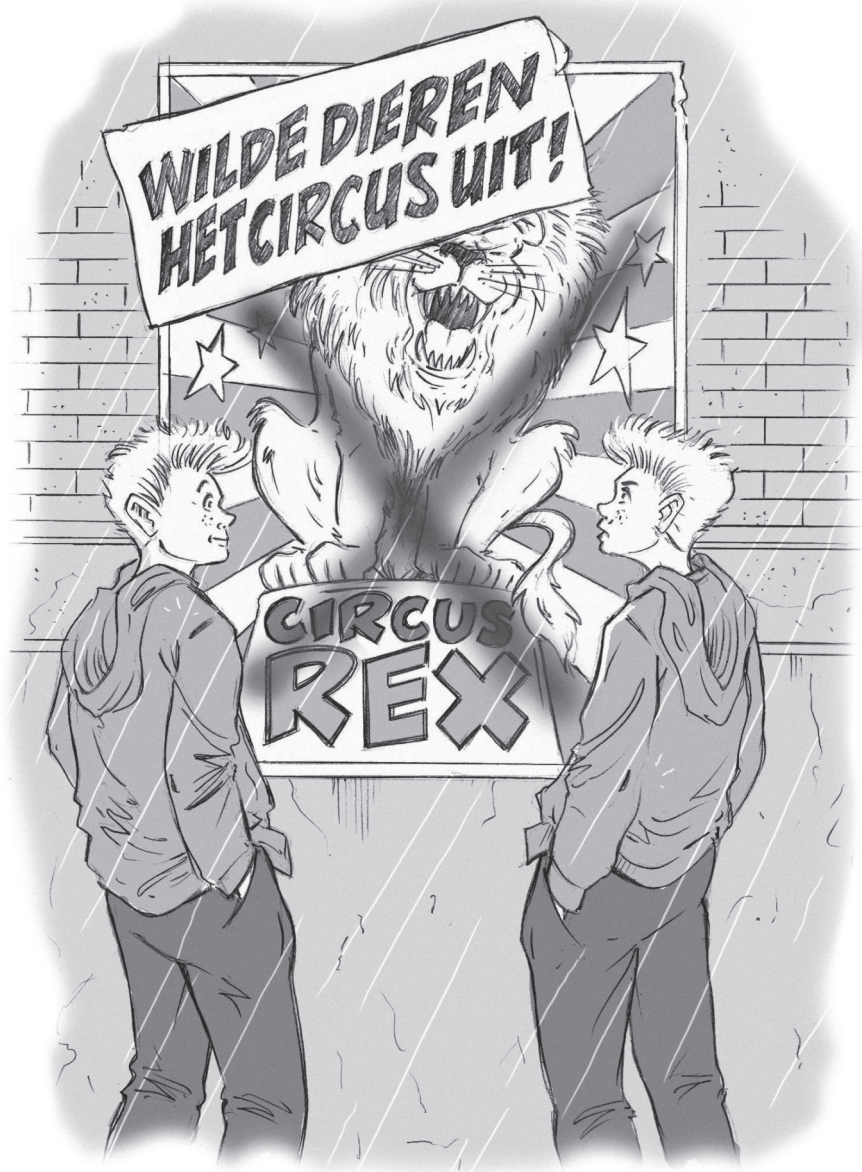
'We geven hem terug wat we overhouden,' zegt Sietse. 'Hé, wat is dat? Kijk eens.' Sietse's aandacht wordt getrokken door een poster aan de overkant van de straat.

Hielke volgt zijn blik. 'O ja,' reageert hij. 'Het circus. Dat zal vandaag of morgen wel aankomen.'

'Ja, maar...' Sietse steekt de straat over. Hielke volgt hem.

De affiches van Circus Rex hangen al weken in het dorp. De broers verheugen zich enorm op het circus, want het belooft een prachtige show te worden. Vooral de leeuwenact van Circus Rex is beroemd.

Hielke ziet nu ook wat Sietse zag. Het aanplakbiljet is met een spuitbus beklad en iemand heeft er een sticker op geplakt.

WILDE DIEREN HET CIRCUS UIT! staat er in boze hoofdletters.

‘Wat zouden ze daar nou mee bedoelen?’ vraagt Sietse.

‘Misschien houden ze niet van wilde dieren.’

‘Onzin,’ beweert Sietse. ‘Wie houdt er nu niet van leeuwen?’

‘Tja, of misschien zijn ze er bang voor?’

‘Nou ja, je kunt ook maar beter wel bang zijn voor een leeuw.’

‘Misschien zijn ze bang voor ongelukken.’

‘Die gebeuren zelden.’

‘Nou... dat moet je niet zeggen,’ zegt Hielke.

‘Vorig jaar heeft in Amerika een leeuw zijn dompteur aangevallen. Tijdens de show. In een volle tent. Die man is er niet zonder kleerscheuren vanaf gekomen.’

Sietse grinnikt. ‘Nee, dat zal wel niet. Een paar gescheurde kleren heb je met zo’n leeuw natuurlijk al gauw.’

‘Ik bedoel dat hij het op het nippertje overleefd heeft. Ze konden de leeuw nog net op tijd met een verdovingspijltje uitschakelen.’

‘Wel een spannende voorstelling dus,’ zegt Sietse.

Hielke moet nu ook lachen. ‘Ik geloof niet dat iemand zijn geld terug heeft gevraagd.’

...

Als ze met een lading nieuwe verf de winkel uit lopen, is het opgehouden met zachtjes regenen. Het komt nu met bakken tegelijk de lucht uit.

‘Bah!’ moppert Hielke. ‘Met dit weer kunnen we het schilderen wel vergeten.’

‘We kunnen het toch in het boothuis doen?’

‘Nee man, de boot moet op de helling liggen. Hoe komen we anders onder de waterlijn?’

‘We hangen hem in de takels. Dat hebben we al vaker gedaan.’

Hielke denkt even na. ‘Het lijkt me toch niet zo’n goed idee,’ antwoordt hij. ‘Ik hoor vader nu al mopperen. Verf in het water. Het milieu en zo.’

Sietse knikt. ‘Oké, nou dan moeten we maar wachten tot het ophoudt met regenen.’

Hielke kijkt somber omhoog naar de inktzwarte lucht, waaruit het water nu als een ondoordringbaar gordijn naar beneden gutst. ‘Met sint-juttemis waarschijnlijk.’

Sietse zucht. ‘Het is wel een prutzomer, hè? Ik dacht dat het lekker warm zou worden met die klimaatsverandering en zo.’ Hij duikt weg in de kraag van zijn jack en gaat sneller lopen.

Hielke heeft moeite om hem bij te houden.

‘Dacht je dat? Nee, we krijgen gewoon een heel ander soort weer dan we gewend waren. Waar het nu nog veel regent, kan het kurkdroog worden. En andersom. We kunnen worden weggespoeld óf het kan hier in een woestijn veranderen. Kamelen in Friesland.’

Sietse is het schoolmeesterstoontje van zijn broer wel gewend, maar hij heeft niet altijd zin om ernaar te luisteren. ‘Je moet die griezelverhalen op internet niet geloven,’ zegt hij somber, ‘daar krijg je een chagrijnige kop van.’

Hielke gaat onverstoorbaar verder: ‘Bovendien, als de zeespiegel stijgt, komen we hier helemaal in de problemen.’

‘Ja, nou ja, dat zal onze tijd wel duren...’

Druipend komen de broers even later de smederij binnen en ze stapelen meteen de verfpotten in een hoekje.

Vader Evert Klinkhamer is geconcentreerd met een lasklus bezig. Hij staat met zijn rug naar hen toe, met een kap voor zijn gezicht om zijn ogen te beschermen. De tweeling weet dat ze hem nu niet moeten storen.

Aan de andere kant van de grote ruimte is Gerben mopperend in de weer met poetsdoeken en terpentine, waarmee hij de dikke verflodders op zijn motor te lijf gaat. Zijn plakkerige verfkleren heeft hij verwisseld voor een overall. ‘Wat een eindeloos gepruts,’ mompelt hij boos.

‘Ben je ook al tegen je motor aan het prátén?’ vraagt Hielke lachend.

Gerben kijkt geschrokken op. ‘O, hallo. Zijn jullie er alweer?’

‘Heeft-ie al eens wat teruggezegd?’ vraagt Sietse belangstellend. ‘Behalve dan: vrrroem?’

‘Zo leuk is het niet. Ik heb jullie toch weleens verteld van die keer dat ik als stuntrijder over zes brandende autowrakken ben gesprongen? Het vuur was zo heet dat de lak in mijn frame brandde. Mijn motor is pikzwart sinds die stunt. Mooi, diepglanzend zwart.’

‘Tja,’ zegt Hielke, ‘en nu is hij mooi, diepglanzend pimpelpaars, groen en geel met een rood randje.’

Evert Klinkhamer is klaar met lassen. Hij legt zijn masker weg en bekijkt zijn werk. Hielke en Sietse komen bij hem staan. Er ligt een sierlijk gebogen metalen constructie op de werkbank.

‘Eh...’ zegt Sietse.

‘Nou?’ vraagt zijn vader.

‘Siersmeedwerk!’

‘Ja, hè hè.’

‘Een muursteen voor een buitenlantaarn?’ raadt Hielke.

‘Hm, had gekund, maar dat is het niet.’

De deur van de smederij gaat open en moeder Jeltje rijdt haar fiets naar binnen. Het is niet ver van het hotel waar ze werkt naar de smederij, maar ver genoeg om eruit te zien alsof ze gezwommen heeft met haar kleren aan.

‘Sjonge,’ bromt ze, terwijl ze haar fiets wegzet.

‘Gelukkig is het niet koud.’ Ze geeft haar man een natte zoen op zijn wang en kijkt dan naar het smeedstuk op de werkbank. ‘O, dat zal de professor mooi vinden.’

Ze ziet Gerben in zijn hoekje in de smederij.

‘Wat is er met je motor gebeurd, Gerben?’

Gerben haalt diep adem. ‘Die twee jongens zijn zó onverantwoord bezig geweest met een stel verfbussen! Ik...’

Hielke en Sietse luisteren niet naar zijn verhaal.

‘Wat is het nou?’ vraagt Sietse aan zijn vader.

‘Sierbeslag voor het hek dat om het huis van de professor komt te staan,’ antwoordt Klinkhamer.

Hij knikt naar een paar stukken hoog hekwerk die tegen de muur van de smederij staan.

‘Zie je, dat dacht ik al,’ zegt Sietse. ‘Ik wou het alleen niet meteen zeggen.’

Op de achtergrond blaast Gerben zijn verhaal tegen Jeltje steeds verder op.

‘En ik probeer Sietse nog met een messcherpe bocht te ontwijken...’

‘De waterprofessor,’ zegt Hielke. ‘Wanneer is de verhuizing?’

‘Binnenkort,’ vertelt zijn vader. ‘Volgens mij is het huis al leeg en schoongemaakt.’ Hij bergt de lastoorts op.

‘Ik hoop dat je je verhaal zelf gelooft,’ zegt moeder Jeltje lachend tegen Gerben. ‘Ik ga me afdrogen en een pot koffie zetten.’

‘Staat al op het aanrecht,’ reageert haar man.

‘Lekker.’ Jeltje opent de deur van de smederij, maar blijft halverwege stokstijf staan.